

Dani bá hezzaszólásai.

Az urfijék étkezéjébe pityókás laska vót tennap a déli étel s ojan nyuvasztóson találták csinálni, hogy a fojlás majd megölt utánna. Elig faltuk bé az utolsó falást, minnyát észrevettem, hogy valami italos helyiség felé kénék orientálódni, met ha meg nem locsancsuk valamivel a besső részünköt, abba a helybe kiduvad a mejjünk kalánnya. Bé es romlottunk istáalom egy küzdék korcsomába s oda rikótom a pincér kúsasszont: Hozonsza — mondom — három déci bort s három éveg szódavizet melleje. De sirüljön — mondom — ízibe, met a besső részünk erőst kívánja az innyavalót.

No Dani bá — aszongya az urfi — ha tudtam vóna, hogy kijed ijen fősvény, bé se jöttem vóna — aszongya.

Hinnye — mondom — hát én, hogy vónék fősvény az urfijékkal szembe? Kúsasszony! Hozonsza még egy éveg szódavizet — mondom.

Erre az urfi rejám nezett, megtekerte a fejit s ojan formálag tett, mintha nem így gondolta vóna az orientációt.

Hát — aszongya — szerencséje kijednek, hogy nincsen még hitelem ebbe a korcsomába, met ha hitelem vóna, most erőst vissza tréfálnám kijedet.

Ugy veszem észre — mondom — hogy az urfi éppeg úgy van velem, mind a szociáldemokraták a kormányal. Azokat es béhitta a kormány a korcsomába s mikor béromlottak, akkor vette észre, hogy ügyelgetni kénék, met a legények erőst hajlandósok az innyavalóra s mán az első pohár után es veres szünyűnek lássák a tájéket. Attól fogvást osztán furt szódavizzel kénálgassa őket s azok, ha jól nezem, belé es nyugusznak a kénszerűségbe, de azért megláccik rajtik, hogy nem így gondolták az orientációt. Ejsze ha hitelik vóna, ők es vissza tréfálnák a kormánt.

A meglehet — aszongya az urfi — de azért még sincs igaza kijednek abba, hogy én es ojan vónék, mind a demokraták. Igaz, hogy nekik sem igen van hitelik s nekem sincsen, de azért méges csak különbözünk egyikamásikától. Met — hallgassa meg lelkem Dani bá — nekem azért nincs hitelem, met engem még nem igen üsmer a korcsomáros, nekik pediglen eppeg azért nincsen, met őket mán erőssen üsmerik. Ökemiék mán azelőtt elvesztették a hiteliket, mielőtt megszerezték vóna. Nem igaze?

Hát — mondom — ebbe tiszta szent igaza vagon az urfinak s engedelmet es istálok, ha megsértettem vóna a hasonlatossággal. — Ettől a szódakotyvaléktól még jobban fojlik az ember, mind a pityókás laskától. Tőccsönsze az urfi abból a borból. Áldás-béke! Isten éttesse az urfit! — Kúsasszony! Hozonsza még egy éveg jó bort. De nehogy veres legyen az áldaját!

Szónya levelei.

Vaszily Ivan Ivanovics gárdatisztnak, Moszkva.

Szentpétervdr, december.

Ivánom! Hogyha jön az est s magával hozza a lángpiros gondolatokat; akkor gondolok én reád, szép erős Ivánom! Olyan furcsák néha a gondolatok, úgy lopják magukat a szívünk közé, hogy nem is tudjuk a jöttüket. S azután visznek, visznek magukkal megszire, mint a nöstény tigris viszi a kölykét a ringó águ banánfák között. Tudod te, hogy én néha napkeletre szeretnék menni, mert vágyom látni, titkos mélységű nagy vizeket és virágzó, aranyfürtű pálmafák alatt barna bőrű, nagyhaju lányokat. Azt is szeretném, hogy vérpiros virágu fák alatt heverjek, puha, tavaszi alkonyatkor — szél bujkáljon a virágok között és szirmok hulljanak rám. Temessék vérbe, izzó, piros lángolásba a hajamat; az arcom se lássék tőlük — csupa piros virág legyen minden. Tudod te, te erős Ivánom, miért szeretem én a bíboros színeket? mert lángolnak, mint az élet. Az élet, a szép, a drága, a forró. Ó! Iván, be szép az élet!

Ejszaka, ha Maria alszik, lemászom az ágyról, odalopódom a nagy ablak mellé s belebámulok az éjszakába, olyan nagy, annyi titkot rejt magában a sötétsége. — Szeretém azokat a titkokat, aniket azért hallgatnak el, hogy valaminek az emléke érintetlenül maradjon meg. — Minden csak addig szép, amig magunkba rejtjük, takargatjuk, becézgetjük, azután már olyan, mint a nagyra nyitott husos tearózsza.

Miket nem irok neked, Iván? Óh, pedig most aludnom kellene, mert korán indulunk. Aludni, mindig csak aludni és tétlenül ülni, amikor égetnek a párnák, rémitenek az álmok és az erős, élő életről dalol a vérünk. Nagyobb méreg az, ha tétlenül ülünk, mikor minden idegszálunk munkára vágyik, mint a vipera: csipésre. Szeretnék szegény lenni, az ismeretlenek között, a nagy tömegben élni. Tülekedni, kinlódni azért a keserű, mindennapi egy falat kenyérért. Undorodom magamtól, az elpuhult, kényes életemtől. Miért vagyok különb, mint a többi? Miért takarom selyembe a testemet, amíg a muzsékok darócba járnak s miért eszem fehér kalácsot, mikor sokan egy falatka száraz kenyeret sem tudnak adni a gyermeküknek. Gyilkosabb vagyok a gyilkosnál, mert az öl, hogy ruhát lopjon a gyermekének, de én életet szivok a más véréből, hogy az arcom legyen rózsás, a szemem ragyogó. Ó! Iván!

Réggel indulok. Maria kísér, anyuska csak azután jön utánunk. Várom, hogy a tengeren legyünk, szeretem azt, hogy minden hullám muzsikál, a daluk forró, panaszos és ismeretlen. A viharokat is szeretem, mert erő van a szél bögésében és megfoghatatlan a villámok csattogása. Szép az, amit nem lehet utólrni, azért szépek a messze szálló gondolatok is. Feléd repülnek a gondolatai:

Szónyának.

A Nagy Péter cár hajón, január 3-án.

Iván! A nagy szalonban ülünk. Alkonyodott, meleg, barna felhőmáty lapul; a butorokra s az arcok fátyolosan mosódtak bele a barnaságba. Csend vót, mindenki magába mélyült. Sokan lehunyták a szemüket, hogy jobban lássanak valamit, ami elmúlt, de aminek az emléket a szívükbe lopta az alkonyi némaság. Mások, maguk körül semmit sem látva, messze néztek a hullámokon tulra. Mellettem egy fehér arcu, szőke lány ült, mosolygott: csupa bizalmas nyíltság volt az arca, megéreztem, hogy beszélni szeretne ar-

Szittner és Hoffmann

Therapia laboratorium és dobozgyár r.-t.

SZEGED.

Telefon 5-09.

KÉSZIT:

Gyógyszerészeti dobozokat, papírárukat, kereskedelmi dobozokat, cukrászati dobozokat, díszműárukat, reklám cikkeket.